

John Ray Initiative (www.jri.org.uk)

Lausanne Call to Action (www.lausanne.org/creationcare)

Anmeldt af **Søren Isak Nolsøe**

Klimaproblematikken er hot – men hvem sætter dagsordenen? Der er selvfølgelig politikere og interesseorganisationer. Foruden de kommercielle interesser. Et er, at der for OPEC og bilindustrien kan være penge i at nedtone klimaproblematikken, men der er så sandelig også penge i at sætte fokus på den og producere nye, grønne produkter.

Og hvor er teologiens stemme i denne kakofoni? Herhjemme udgøres den mest markant af Grøn Kirke initiativet, ligesom Center for Bioetik og Nanoetik ved Aarhus Universitet har blik for de teologiske aspekter i klimaetikken og har afsluttet forskningsprojekter om miljøetik.

Løfter vi hovedet og kigger internationalt, finder vi både permanent etablerede klimatiske tænketanke som det britiske John Ray Initiative (JRI) og ad-hoc grupperinger som Creation Care gruppen, der udsprang af Lausanne konferencen i Cape Town. Det er disse to, der er genstand for nærværende anmeldelse.

JRI er en non-profit organisation, der prøver at sammentænke videnskabelige

og kristne tilgange til klimadebatten, udsprunget af Gloucestershire University, England. JRI er nu skilt fra universitetet og er flyttet til det nærliggende Cheltenham, men har bevaret en akademisk profil med periodevise publikationer og et tilbud om en toårig diplomuddannelse i Christian Rural & Environmental Studies.

JRIs frivillige basis sætter sit præg på deres aktivitetsniveau. Der er jævnlig aktivitet på internetsiden med indlæg om konferencer, tweets og opdateringer på Facebook, mens deres nyhedsbreve har meget svingende frekvens. Også deres ”Briefings”, der set her på afstand nok er det mest interessante, er meget forskellige i både længde og indhold. I skrivende stund tæller siden 25 artikler, der på mellem 4 og 24 sider afspejler både den teologiske og den videnskabelige indfaldsvinkel. Den teologiske kommer for eksempel til udtryk når prof. Richard Bauckham ser klimaforandringerne i lyset af apokalyptikken og påpeger forskellen mellem ”ultimate hope” og ”proximate hope” – det kristne håb om altings endelige genoprettelse på den nye

jord kontra de håb, det kristne endetidshåb må spejle sig ved her og nu. Hvor en anden af JRIs artikler tager den naturvidenskabelige vinkel fuldt ud ved udelukkende at fortælle om jord, uden at det kristne element kommer til udtryk som andet end en enkelt sætning om at tage forvaltende vare på jorden. Tilsvarende står skabelse, delfiner, frelse og vindmøller side om side i artikeloversigten.

Der kan findes interessante ting i JRIs briefings. Og de har en styrke i, at der her er spaltepads til at gå dybere ned i teologien end blot vha. Gen 1 at konstatere, at vi har et ansvar for at forvalte naturen ret. Men JRI har desuden en berettigelse i at være en stemme i den offentlige debat. I artikler og nyhedsbreve forholder de sig til internationale debatter som Kyoto protokollen, klimatopmødet i København og Rio+20 konferencen. De er med ved engelske konferencer, og stod for et af indlæggene i den tidligere nævnte Creation Care gruppe.

Creation Care gruppen byggede videre på klimaansatserne i Cape Town erklæringen fra 2010, og på deres hjemmeside findes dels papers fra de samtaler, de har haft i arbejdsgrupperne om Gods World, Gods Word og Gods Work, dels det resulterende Call to Action, hvor arbejdet har udmøntet sig i 10 punkter, som de opfordrer enkeltpersoner og grupperinger til at tilslutte sig med deres underskrift. 10 punkter, der ikke går i dybden med den bagvedliggende teologi, men slet og ret opfordrer til bl.a. en simpel

livsstil, øget fokus på kirker og mennesker på den sydlige del af jordkloden, hvor klimaforandringerne opleves stærkest, og en ansvarlig fødevarerproduktion.

Hvor meget af det nytter? En underskriftsindsamling som Lausannes Call to Action kan virke en smule formålsløs, når den ikke er rettet mod bestemte politikere eller organisationer, ikke har nogen sluttid og vil være svær at vurdere effekten af. Men initiativer og debatter som disse må til for at bevidstgøre om, at klimaforandringerne også har en teologisk dimension.

Samtidig er der nok ingen tvivl om, at hvis kirkens stemme skal kunne høres i klima-debatten, må der tales udenfor universiteternes og tænketankenes mure. Som når JRI forholder sig til den offentlige debat, eller som når et af Call to Action punkterne handler om at tænke klimaperspektivet med ind i kirkens mission. Ligesom nødhjælp og medicinsk hjælp indgår som naturlige dele af det vestlige kirkes mission i den tredje verden, bør også hjælp til at håndtere klimaproblemer være en naturlig del af den hjælp, vi rækker vores medmennesker.

Og derved er ringen sluttet – vi er tilbage ved, at der allerede er en række interessenter på det klimapolitiske område. I det, der bliver og vil blive gjort, er det vigtigt at bevare teologiens stemme. Og derved har såvel JRI som de hjemlige klimatiske teologiske debattører deres berettigelse.